

عنوان مقاله:

رابطه علم و دین از دیدگاه علامه طباطبایی

محل انتشار:

دوفصلنامه یافته های فقهی معارفی، دوره 3، شماره 6 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

سید تقی موسوی - استاد دانشگاه جامعه المصطفی

خلاصه مقاله:

با توجه به توسعه و پیشرفت روزافزون علوم، یک انسان دین مدار با سوالاتی درباره رابطه علم با دین مواجه می شود. محل تولد مسئله رابطه علم و دین به صورتی که امروزه مورد توجه قرار گرفته، جهان غرب است. این مسئله در جهان غرب ابتدا به شکل تعارض ظاهری علم و دین مطرح شد و در مراحل بعدی که مراحل نظریه پردازی های روشمند در حل تعارض است، غالباً به صورت تفکیک و سپس به صورت ضدیت و موازی بودن، خود را نشان داده است. این مسئله اختصاصی به جهان غرب و دین مسیحیت ندارد، بلکه نسبت به دین اسلام نیز قابل طرح است. به همین دلیل از سوی اندیشمندان مسلمان با نگاه های متفاوت، بررسی شده است. هدف این تحقیق، بررسی دیدگاه علامه طباطبایی درباره رابطه علم و دین است که به روش توصیفی تحلیلی بررسی شده است. بر اساس یافته ها این تحقیق، علامه به صورت کلی جدانگاری و تعارض علم و دین را نادرست می داند و معتقد است که علم و دین، نه تنها تعارض ندارند، بلکه رابطه ای تنگاتنگ با یکدیگر دارند. ایشان با انکار تعارض واقعی میان علم و دین، برای رفع تعارضات ظاهری ممکن، راه حل هایی ارائه می دهد. علامه با مقدم داشتن گزاره های قطعی بر ظنی یا از طریق تمایز قلمرو علم و دین، این تعارضات ظاهری و احتمالی را رفع می نماید و در بسیاری از موارد با تبیین و تفسیر صحیح از آموزه های دینی، عدم تعارض واقعی میان علم و دین را نشان می دهد.

کلمات کلیدی:

علم، دین، تعارض علم و دین، تعامل علم و دین، رابطه علم و دین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1995755>

